

Ko je mladi lev čul te besede, je v srcu zavidal risa, očetovega vezirja, ki bo imel tako lep in varen dom, pa je dejal tesarju: »Tako mi življenja mojega, nič ti ne pomaga, tesar! Meni moraš najprvo stesati tako hišo iz teh desak, šele nato boš tesal hišo risu!«

Tesar je odvrnil: »O, sultan, ničesar ti ne morem narediti prej, preden ne stešem hiše risu, kakor to zahteva njegov sel. Ko izvršim to delo, se vrnem k tebi in ti stešem hišo močno kot trdnjavo, ki te bo varovala pred vsemi sovražniki.«

(Konec.)

KAREL ŠTRBENK:

Jure.

Žaloigra otroka v treh dejanjih.

(Konec.)

Marjan (*vstopi, v roki ima zavitek sladkorčkov*): Jure, ali si bolan? Včeraj smo ti rekli tat, pa nisi bil, krivico smo ti storili. Glej, nič ne bodi žalosten, prinesel sem ti bonbonov — hočeš — dobri so — kupil sem jih za svoj denar, ki sem ga dolgo hranil. Sedaj, ko sem slišal, da si bolan, sem ti prinesel. Vzemi!

Jure: Ne, Marjan, sedaj ne morem, tu-sem jih deni, hočem jih vzeti potem — saj rad jem bonbone.

Marjan (*položi bonbone k njegovi glavi*): Na, Jure, kadar jih hočeš, pa jih jej. Jutri pa boš pel z nami že na jasi in nič več ne boš bolan.

Jure (*se nasmehne*): Da, na jasi.

(*Polona med tem časom moli, ko pa vidi, da so otroci zatopljeni v pogovor, vzame lonec in žlico in začne srebat juho.*)

Polona (*sama zase*): Tudi jaz sem potrebna juhe, že dolgo je nisem jedla.

Marija: Nič se ne boj, Jure — bolezen ti preide. — Kje te najbolj boli?

Jure (*kaže*): Tu, tu, tu, tu — vse me boli — a rad bi vstal pa ne morem.

Jože (*vstopi s povešeno glavo in gre proti ležišču*): Jure, prišel sem k tebi, vest me je pekla, ker sem lagal o tebi in sem ti storil krivico, odpustil! Sedaj sem zvedel, da si hudo bolan, pa sem te prišel prosit odpuščanja. Kaj ne, da nisi hud name?

Jure: Nisem, Jožek — nisem — samo bolan sem.

Jožek: Ozdravel boš, Jure, in igrali se bomo skupaj. Glej, prinesel sem ti žogo — na, vzemi jo, tvoja naj bo in ne bodi hud name! Nič več ti ne bom nagajal — samo reci, da nisi hud.

Jure (*tiho*): Nisem — nisem.

(*Marija, Marjan in Jože klečijo ob ležišču bolnika.*)

Polona: Ali se boste kmalu dogovorili? Čas bo, da greste domov, mrak se bo storil. In pustite Jureta v miru. Midva bova molila.

Marija: E, Polona, zakaj ste tako sitni, lahko smo še nekoliko pri njem.

Polona: Kar ven pojdite — ne rabim nikogar, da bi bil tu. (*Vsi trije vstanejo.*)

Marija: Lahko noč, Jure! Jutri na jasi!

Marjan: Lahko noč, Jure! Jej bonbone!

Jožek: Lahko noč, Jure! Žogo s seboj prinesi, da se bomo žogali.

Jure (*s komaj slišnim glasom*): Zbogom, hočem prinesti! (*Odidejo. — Mrak prodira v izbo.*)

Polona (*se dvigne*): Kako ti je, Jure?

Jure (*se nasmehne*): Dobro, teta Polona — mama me gleda in smehlja se mi. Ali jo vidite? Jaz jo vidim, kako me kliče. Ali jo slišite?

Polona: Moj Bog — blede se mu. — Ali te glava boli, Jure?

Jure: Ne, ne, saj mi je dobro — jaz jo vidim — na jasi me čaka — da, mama — vzel bom žogo, ki mi jo je dal Jožek in se bova žogala, kakor nekoč tam v mestu in bonbonov ti bom dal, tistih, ki mi jih je dal Marjan, a Marija ve, kje rastejo jagode, pojdeva in nabral si jih bom.

Polona: Ali ti je vroče, Jure?

Jure: Da, lepih rdečih ti bom nabral in sladke so. A župan, ta me ne bo več tepel — mamica, nihče več — da, pridem na jaso — pridem — takoj — kmalu —

Polona: Blede se mu in noč je, a jaz sem sama z njim in strah me je. Kaj naj storim? Jure, hočeš morda kaj imeti?

Jure: In ptički pojejo tam v gozdu — tam je najlepše — mamica — ti si me vsak dan videla — vem — vem.

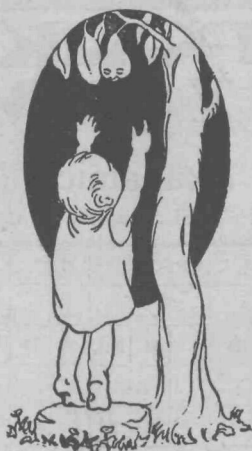
Polona: K županu stopim in mu povem, da bo Jure umrl. Strah me je. (*Vstane in odide.*)

Jure: Pridem... pridem...

(*Iz dalje glas — droben — tenak: Jure — Jure — pridi!... Soba naenkrat zažari — angel stopi k Juretu, ga dvigne za roko — Jure ga preplašeno gleda in tiho vpraša): Kam?...*

(*Glas iz dalje: K meni — k mami!*)

K o n e c..

Pastir Bogomir.

Torbico čez rame,
vanjo kruha kos,
pot pod noge vzame
gologlav in bos,
pa spusti se v dir
v šolo Bogomir.

Bogomir doma
skrben je pastir,
sam na paši zna
speči že krompir;
v šoli abecé
kot za stavo gre —
pa naj mi pove,
kdo za takega še ve!

Fr. Ločniškar.

